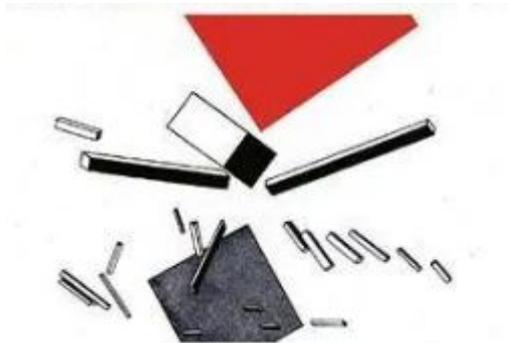

Παναγιώτης Μαυροειδής

Είναι ανοιχτές οι προοπτικές, τόσο μιας υπερ-δεξιάς μεταστροφής Ουγγρικού τύπου (ακροδεξιά κυβέρνηση με δυναμική φασιστική αντιπολίτευση που επιβάλλει την ατζέντα), όσο και μιας ασταθούς μεταβολής προς τα αριστερά με δυνατότητα συνολικής αντικαπιταλιστικής ανατροπής, υπό προϋποθέσεις που πράγματι είναι δύσκολες, αλλά όχι ανύπαρκτες. Ο πρώτος δρόμος, με τον ειδικό πολιτικό και κοινωνικό συσχετισμό που έχει δημιουργηθεί από τους αγώνες της προηγούμενης περιόδου, μπορεί και πρέπει να αποτραπεί. Σε τι όμως συνίσταται ένα συνολικό θετικό σχέδιο αποσταθεροποίησης και ανατροπής της αντεργατικής πολιτικής και πως θα μπορούσαμε να ανιχνεύσουμε τις προϋποθέσεις του δεύτερου δρόμου;

Μία μόλις βδομάδα πριν τις αυτοδιοικητικές και δύο πριν τις ευρωεκλογές και το κλίμα δε λείει να σηκωθεί. Πολιτική αδιαφορία; Μάλλον όχι. Η βουβαμάρα υποδηλώνει μια σχετική εξάντληση της δυναμικής των υποτιθέμενων προτάσεων διεξόδου. Δεν πρέπει να κλείνουμε τα μάτια στις μειωμένες προσδοκίες της πλειοψηφίας, ανεξάρτητα από το τι τελικά θα ψηφίσουν, όσο κι αν η κάλη θα παίξει σοβαρό ρόλο στις εξελίξεις.

ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΔΙΕΞΟΔΟΥ

Η πρόταση της ΝΔ να συνεχίσει η Ελλάδα στο δρόμο που πορεύεται δεν έχει το παραμικρό θετικό προωθητικό στοιχείο, ενώ το success story είναι το πιο σύντομο κυνικό ανέκδοτο. Η ΝΔ επαναλαμβάνει μια ακραία τρομοκρατική εκστρατεία ποντάροντας (και ταυτόχρονα εντείνοντας) στο φόβο για μεγάλες τομές και απρόβλεπτες εξελίξεις.

Η κλάψα του ΠΑΣΟΚ, “ψηφίστε με, διότι θα πέσει η κυβέρνηση”, μια κυβέρνηση που η πλειονότητα καταφανώς μισεί, αποτελεί προθανάτιο ρόγχο ενός εξαντλημένου θηρίου.

Οι κεντρο-αριστερο-δέξιες εναλλακτικές τύπου Ποτάμι ή ΔΗΜΑΡ, καθώς και οι αντίστοιχες

δεξιο-ακροδεξιές τύπου ANEL, Πολύδωρα ή ΛΑΟΣ, αποτελώντας ετερόφωτες αντανακλάσεις των χώρων προέλευσης, μαραίνονται μαζί τους.

Η κρυφή ατζέντα της φασιστικής Χρυσής Αυγής, ανοιχτής συναλλαγής με τη ΝΔ (υπόθεση Μπαλτάκου), εξέθεσε την κυβέρνηση ως κρυφό συνομιλητή των ναζιστών, αλλά, παράλληλα, διέλυσε και το μύθο της αντισυστημικής Χρυσής Αυγής. Τα κλάματα του Μπούκουρα στη Βουλή, εκτός από υποκρισία, φανερώνουν και τα όρια ενός φαινομένου, που είναι αφενός γέννημα και εφεδρεία του συστήματος, αλλά αφετέρου και απειλή απογύμνωσής του από φτιασιδώματα και προσχήματα.

Οι δυνάμεις της αριστεράς, έχουν ευθύνες άλλης ποιότητας, σε σχέση με τις συστημικές, αστικές δυνάμεις.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, βαδίζει, το πιθανότερο, προς μια εκλογική νίκη στις ευρωεκλογές, άγνωστης ακόμη έκτασης, αλλά ασφαλώς χωρίς δυναμική. Επέλεξε ο ίδιος να πείσει εχθρούς και φίλους να τον στηρίξουν όχι επειδή θα δρομολογήσει ανατρεπτικές εξελίξεις, αλλά επειδή θα μείνει εντός ορίων. Το “στις 25 ψηφίζουμε, στις 26 φεύγουν”, είναι μια πολιτική στρατηγική μεταξύ απλούστευσης, αφέλειας και επικίνδυνου καθησυχασμού. “Όλα θα πάνε ομαλά”, φαντάζει να λέει χωρίς μεγάλες ανατροπές.

Το ΚΚΕ, απλά ποντάρει, προβλέπει και εύχεται την κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ, με την αυταπάτη μια αυτόματης μεταστροφή προς αυτό, σε ένα αόριστο και γραμμικό πολιτικό χρόνο.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Οφείλουμε να δώσουμε μια μεγάλη μάχη, για λογαριασμό ολόκληρης της Αριστεράς, ειδικά της κομμουνιστικής. Δε θα διεκδικήσουμε απλά ζωτικό χώρο σε μια ακροαριστερή γωνίτσα. Στοχεύουμε να συμβάλλουμε καθοριστικά σε ένα **σχέδιο αποσταθεροποίησης και ανατροπής της αντεργατικής πολιτικής.**

Σχέδιο αποσταθεροποίησης και ανατροπής της επιδρομής

Έχουμε μια κλασική μορφή **πολιτικής κρίσης** όπου οι “πάνω” δεν μπορούν να κυβερνήσουν όπως θα ήθελαν εφαρμόζοντας την πολιτική τους και οι “κάτω” δε θέλουν να κυβερνηθούν όπως πριν και να αποτελέσουν τα θύματα. Αυτό σέρνεται από το 2010 περίπου με την μεγάλη έκρηξη μαχητικού κοινωνικού αναβρασμού. Ωστόσο, η πολιτική και κοινωνική διαπάλη, δεν είχε ως έκβαση μια επαναστατική κατάσταση και εξέγερση. Έχουμε μια **ιδιότυπη συνύπαρξη αντίθετης φύσης αδυναμιών των δύο μερών.**

Οι “πάνω” είναι στη θέση τους, επιβάλλουν την πολιτική τους, αλλά είναι αδύναμοι να

συντρίψουν την αντίσταση.

Οι “κάτω” μάτωσαν και ματώνουν σε ένα δρόμο αντίστασης, αλλά είναι αδύναμοι όχι απλά για τη συνολική ανατροπή, αλλά και για την απόσπαση κατακτήσεων.

Οι πρώτοι πληρώνουν βαρύ τίμημα με απώλεια πειθούς και δυνατότητας ηγεμονικού ρόλου την κοινωνία, αλλά και εξασφάλισης συνοχής στο αστικό στρατόπεδο.

Οι “κάτω” πληρώνουν με απώλεια εισοδήματος και ελευθεριών, με κλονισμό της αυτοπεποίθησης και εξάντληση δυναμικής.

Οι “πάνω” αφού δεν μπορούν να πείθουν ή να “δίνουν”, υποχρεωτικά θα επιστρατεύσουν τον βούρδουλα και τον τρόμο. Ο φασισμός είναι η πιο σκοτεινή πλευρά αυτής της τάσης.

Οι “κάτω”, αφού δεν μπορούν να “παίρνουν” ούτε τα στοιχειώδη, υποχρεούνται να κοιτάξουν σε μια πολιτική λύσης ανατροπής, ενάντια σε “θεούς και δαίμονες”.

Υπόβαθρο και όριο αυτής της άλυτης αντίθεσης είναι η εξάντληση της δυναμικής του σύγχρονου καπιταλισμού. Είναι η σκληρή “αναγκαιότητα” κοινωνικής καταστροφής αλλά και κλαδέματος του εαυτού του, ώστε να ανατάξει προσωρινά την κρίση του, πατώντας επί πτωμάτων. Ακόμη και τα στοιχειώδη πράγματα, αν δε χρειάζονται επανάσταση, προϋποθέτουν την επαναστατική απειλή.

Η μετέωρη αυτή κατάσταση θα ανατραπεί αργά ή γρήγορα. Είναι **ανοιχτές οι προοπτικές**, τόσο μιας **υπερ-δεξιάς μεταστροφής Ουγγρικού τύπου** (ακροδεξιά κυβέρνηση με δυναμική φασιστική αντιπολίτευση που επιβάλλει την ατζέντα), όσο και μιας **ασταθούς μεταβολής προς τα αριστερά με δυνατότητα συνολικής αντικαπιταλιστικής ανατροπής**, υπό προϋποθέσεις που πράγματι είναι δύσκολες, αλλά όχι ανύπαρκτες.

Δεν είμαστε αδιάφοροι, ούτε παρατηρητές σε αυτά τα ενδεχόμενα. Ο πρώτος δρόμος, με τον ειδικό πολιτικό και κοινωνικό συσχετισμό που έχει δημιουργηθεί από τους αγώνες της προηγούμενης περιόδου, μπορεί και πρέπει να αποτραπεί.

Σε τι όμως συνίσταται ένα συνολικό **θετικό σχέδιο αποσταθεροποίησης και ανατροπής** της αντεργατικής πολιτικής και πως θα μπορούσαμε να ανιχνεύσουμε τις προϋποθέσεις του δεύτερου δρόμου;

Πρέπει να διατρέχει και να περιλαμβάνει **τρία αλληλένδετα πεδία**: Την προεκλογική

πολιτική δραστηριότητα από άποψη περιεχομένου και πολιτικής στοχοθεσίας, την εκλογική στόχευση και αποτύπωση, τη σαφή προετοιμασία για την “επόμενη μέρα”.

Κανένας πόλεμος δεν κερδήθηκε, χωρίς σαφή στρατηγική, διάταξη δυνάμεων και αξιοποίηση όλων των όπλων. Έχουν σημασία επομένως τα **προγράμματα** που προβάλλονται τώρα και ειδικά οι στόχοι που τίθενται στη συζήτηση. Εδώ η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δίνει μια κρίσιμη μάχη στο όνομα όλης της αριστεράς. Αφετηρία για να ζήσει ο λαός, να υπάρξουν δουλειές, εισόδημα, δημόσια αγαθά, μα και δημοκρατία και λαϊκή κυριαρχία, είναι η έξοδος από την ευρωφυλακή και η σύγκρουση με την αστική τάξη. Η θέση του ΣΥΡΙΖΑ για την ΕΕ στη χειρότερη, επίσημη διατύπωση καταλήγει στην πάση θυσία παραμονή και στην καλύτερη (μειοψηφική) διατύπωση σε μια αοριστολογία για τη σωτηρία της Ελλάδας σε σχέση με τη σωτηρία του Ευρώ. Ή θα βρέξει ή θα χιονίσει ή καλό καιρό θα κάνει! Η επίκληση των δημοψηφισμάτων, χωρίς διατύπωση θέσης για τα διλήμματα αυτών, εκτός από υπεκφυγή τοποθέτησης, αποτελούν δρόμο “δημοκρατικής επικύρωσης” της ήττας, πετώντας την μπάλα και την ευθύνη στην εξέδρα, ενώ ο κόσμος μένει απροετοίμαστος, άοπλος, ανέτοιμος.

Το παράδειγμα της ΕΕ, αν και κεφαλαιώδες, δεν είναι μοναδικό. Το ίδιο συμβαίνει και με το ζήτημα του χρέους. Μπορούν να υπάρξουν χρήματα για μισθούς και συντάξεις ή για την υγεία, την παιδεία και τον πολιτισμό με 17,2 δις κάθε χρόνο (τόκοι και δόσεις) για τα επόμενα χρόνια; Αν ξεκινάς με την αφετηρία ότι θα διαγράψεις μόνο το επαχθές χρέος (αυθαίρετα οριζόμενο στο 5%) και για το υπόλοιπο να αναζητάς συναινετική λύση με τους δανειστές, που πλέον είναι η ίδια η ΕΕ, τότε δε θα περισσεύουν χρήματα για 13ο και 14ο μισθό, ούτε για άμεση και γενναία στήριξη των ανέργων. Δεν πρόκειται για διαγωνισμό “αριστεροσύνης” των αιτημάτων όπως ειρωνεύονται ανεύθυνα όσοι θέλουν να δίνουν διαπιστευτήρια “υπευθυνότητας” και “ρεαλισμού”. Αντίθετα, είναι ζήτημα πειστικότητας του πολιτικού λόγου και πολύ περισσότερο ταύτισης με συγκεκριμένα κοινωνικά στρώματα και τις ανάγκες τους, πέρα κι ενάντια σε έναν αόριστο “εθνικό” λόγο.

Οι συλλογισμοί αυτοί μπορεί να επεκταθούν στο ζήτημα του κράτους, των μηχανισμών καταστολής, του δικαστικού συστήματος, του στρατού, των ΜΜΕ και σε όλους τους κρίσιμους κρίκους που συγκροτούν την πραγματική εξουσία, μέρος της οποίας είναι η κυβέρνηση. Αλίμονο αν περιμένει κανείς εφαρμογή μιας αριστερής πολιτικής από μια χρυσαυγίτικη αστυνομία, ένα κράτος υπηρέτη του κεφαλαίου και μια δικαστική εξουσία που δρα μόνο κατά παραγγελία και σε αντιδημοκρατική αντιλαϊκή κατεύθυνση.

Ποιο **εκλογικό αποτέλεσμα** θα συνέβαλλε σε ένα δρόμο ανατροπής;

Υπάρχει η δυνατότητα μα και η **ανάγκη για μια βαριά συντριπτική ήττα και εκλογική συντριβή του συστημικού μπλοκ ΝΔ και των παραφυάδων** της τύπου Ελιάς και παραποτάμων. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καθόλου τυχαία, και ας νομίζουν πολλοί πως δεν αναλογεί στο μπόι της, έχει ρίξει το σύνθημα "Μαύρο σε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και άλλα στηρίγματα της αντεργατικής πολιτικής και κατράμι στους φασίστες". Όσο πιο ευρεία θα είναι αυτή η ήττα, τόσο περισσότερο θα δυναμώνουν οι προϋποθέσεις, να τεθεί το βασικό ζήτημα: **Όχι απλά να αλλάξει η κυβέρνηση, αλλά και να αλλάξει η πολιτική, να ηττηθεί η αστική πολιτική.** Η αντικαπιταλιστική αριστερά, έχει ισχυρό πολιτικό και ηθικό ανάστημα και κοινωνική δυνατότητα επικοινωνίας και επίδρασης σε εργατικά στρώματα θεωρούμενα ως τώρα συντηρητικά και εύπιστα. Έχει μεγαλύτερη πολλές φορές αποτελεσματικότητα σε σχέση με την κοινοβουλευτική αριστερά, καθώς ούτε βαρύνεται με πολιτικούς συναγελασμούς με την εξουσία (τοπική και κεντρική), ούτε την κατατρέχει η καχυποψία της υστεροβουλίας και του βολέματος των ανθρώπων της.

Μια εκλογική συντριβή του αστικού μνημονιακού μπλοκ, θα αποτελούσε **καλύτερο πεδίο** για μια αποφασιστική εργατική λαϊκή πίεση για επιβολή κατακτήσεων και τσάκισμα της ακροδεξιάς και αστικής αντίδρασης; Με δεδομένο τον προσανατολισμό του ΣΥΡΙΖΑ για "κυβέρνηση σωτηρίας" κατά περίπτωση με ΑΝΕΛ, ΔΗΜΑΡ ή εσχάτως και ΠΟΤΑΜΙ, η απάντηση στο ερώτημα αυτό θα ήταν θετική, **μόνο με την ταυτόχρονη ύπαρξη μιας ισχυρής -κινηματικά και πολιτικά- κομμουνιστικής αριστεράς και κυρίως της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.** Σε διαφορετική περίπτωση, όλη η Αριστερά, θα πήγαινε όλο και πιο δεξιά, με αρνητικές συνέπειες για το εργατικό κίνημα. Μια πρόγευση αυτών έχουμε ζήσει με τη σχετική επικράτηση της λογικής της εκλογικής αναμονής μετά το αποτέλεσμα του Ιουνίου του 2012. Μια κατάσταση που φυσικά εκμεταλλεύτηκε ο αντίπαλος με ένα καταϊγισμό μέτρων που πέρασαν και περνούν, ακόμη και προεκλογικά.

Μπορεί το **εκλογικό αποτέλεσμα** να μην αλλάζει από μόνο του την πολιτική που εφαρμόζεται, ωστόσο στέλνει **μηνύματα** που δημιουργούν δυναμική, που ενθαρρύνουν φίλους και αποθαρρύνουν εχθρούς. Χρειάζεται προετοιμασία σε όλα τα επίπεδα για την επόμενη μέρα «δουλεύοντας» για το ενδεχόμενο της αγωνιστικής ανάταξης.

Σε **πολιτικό επίπεδο** τα αιτήματα για κατάργηση των μνημονίων και άμεση κήρυξη στάσης των πληρωμών του χρέους στο όνομα της επιβίωσης της κοινωνίας, θα πρέπει να συνοδεύονται με ακύρωση της νομοθετικής επικύρωσης από το ελληνικό κοινοβούλιο τόσο του Δημοσιονομικού Συμφώνου όσο και του πακέτου two pack, που μετατρέπουν, σχεδόν με συνταγματικό τρόπο, τα μνημόνια και την επιτήρηση της ΕΕ, σε μόνιμο καθεστώς.

Η αντικαπιταλιστική αριστερά, με ταυτόχρονες πρωτοβουλίες κοινής δράσης μαζί με όλες τις μαχόμενες αριστερές δυνάμεις στο ΚΚΕ και το ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και ευρύτερα, θα πρέπει να είναι έτοιμη να προωθήσει τη **διεκδίκηση ενός συνόλου εργατικών πολιτικών αιτημάτων**. Από την επαναπρόσληψη όλων των απολυμένων στο δημόσιο, την κατάργηση των χαρατσιών και την επαναλειτουργία των εργοστασίων που έκλεισαν με εργατικό έλεγχο, έως την άμεση καταβολή επιδόματος σε όλους τους ανέργους, την ανατροπή της “αξιολόγησης”-καρμανιόλα στο δημόσιο και την επαναφορά και αύξηση μισθών και συντάξεων. Αιτήματα που θα γίνονται αγωνιστικά ρεαλιστικά, στο βαθμό που θα συνδέονται με **απαίτηση μέτρων αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα και κλονισμού της κεφαλαιοκρατικής κυριαρχίας** στην οικονομία και στην πολιτική ζωή.

Οι διεκδικήσεις αυτές, μαζί με τα **αιτήματα λαϊκών ελευθεριών και απονομής δικαιοσύνης** με τιμωρία των ενόχων για την εργατική γενοκτονία και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, θα μπορούν να αποτελέσουν το βασικό υλικό ενός κοινωνικού και πολιτικού συνασπισμού με δυναμική για γενίκευση της σύγκρουσης, άνοδο των ταξικών αγώνων και αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Η αντιπαράθεση δε θα κριθεί μόνο στην προβολή των διεκδικήσεων. Δε θα βρεθεί μόνο η αριστερά στο δρόμο και ας μην έχουμε αυταπάτες. Η αντεπίθεση του συστήματος θα αναπτυχθεί σε όλα τα πεδία. Ασπίδα, αλλά και επιθετικό όπλο, απέναντι σε όλους αυτούς, δε θα είναι η διακήρυξη σεβασμού της αστικής νομιμότητας -και μάλιστα αυτής που διαμορφώθηκε μνημονιακά και ευρωκρατικά-, αλλά η ανάπτυξη της **οργάνωσης** του λαού, της απελευθέρωσης της **ριζοσπαστικότητάς του**.

Κέντρο της λαϊκής οργάνωσης θα πρέπει να είναι η **προώθηση εργατικού οριζόντιου συντονισμού εργατικών συνδικάτων, δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, επιτροπών αγώνα και ενώσεων ανέργων**, με συμβολή όλων των τάσεων της αριστεράς και του μαχόμενου εργατικού κινήματος, με ταυτόχρονη απονομιμοποίηση και απομόνωση των ηγεσιών ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και χρεοκοπημένων ομοσπονδιών.

Η άνοδος του εργατικού κινήματος σε μια τέτοια περίπτωση δε μπορεί να σηματοδοτηθεί μόνο με κλιμάκωση των απαιτήσεων για απόσπαση αυξήσεων ή άλλων ωφελημάτων ανά κλάδο, αλλά και με πολιτικές διεκδικήσεις καθολικής κοινωνικής σημασίας, όπως η απαίτηση για άρση ιδιωτικοποιήσεων μαζί με μείωση των τιμολογίων των πρώην ΔΕΚΟ, ο εργατικός έλεγχος στις τράπεζες, η διεκδίκηση της λαϊκής υγείας με άνοιγμα όλων των μονάδων που έκλεισαν και άλλα αντίστοιχα. Με αυτή την έννοια, παράλληλες μορφές λαϊκής οργάνωσης, στις συνοικίες ή κατά θέματα, θα πρέπει να ευνοηθούν και να υποστηριχθούν οι

μαχητικές διεκδικήσεις τους.

Είμαστε μακριά ή κοντά στη δυνατότητα μιας ανατροπής, ανάλογα με το πόσο χτίζονται αυτές οι προϋποθέσεις που θα την κρίνουν.

Το ευρώ, η ΕΕ και το ζήτημα του πολιτικού χρόνου

Το ζήτημα του διαθέσιμου πολιτικού χρόνου είναι κρίσιμο σε ένα σχέδιο αποσταθεροποίησης και ανατροπής της αντεργατικής πολιτικής. Η μη επίτευξη κατακτήσεων σε μια δοσμένη πολιτική στιγμή, στις παρούσες συνθήκες, δεν οδηγεί σε στασιμότητα ή σε ισοπαλία, αλλά σε ακαριαία ήττα. Παρά το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ισχυρίζεται πως δίνει **“άμεση απάντηση”**, στην ουσία, αν δεν ηττηθεί η πολιτική στρατηγική του σε κρίσιμα στοιχεία και δεν κερδηθεί η πρωτοβουλία από το μαχόμενο λαϊκό κίνημα, ετοιμάζεται για μια **άμεση ήττα και παράδοση**. Στην όλο και πιθανότερη περίπτωση ανάδειξης του σε κυβέρνηση, ίσως και με έκτακτες εκλογές λόγω συντριβής ΝΔ και ΠΑΣΟΚ στις ευρωεκλογές, θα βρεθεί μπροστά σε ένα διπλό πρόβλημα. Από τη μια, πράγματι **το πορτοφόλι θα είναι άδειο**, καθώς το δούναι και λαβείν δόσεων χρέους και βοήθειας είναι ανάλογα σχεδιασμένο και φυσικά δεν υπάρχει κανένα πρωτογενές πλεόνασμα. Από την άλλη, **δε θα κρατά καν πορτοφόλι**, καθώς το νόμισμα και οι χρηματοδοτικές ροές ελέγχονται από την ΕΚΤ.

Αυτό σημαίνει ότι χωρίς απόφαση για αθέτηση πληρωμών και διαγραφή του χρέους, με ταυτόχρονη έξοδο από ευρώ και την ΕΕ με όλες τις δεσμεύσεις της και έκδοση νομίσματος, η “κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας”, θα έχει τυλιχτεί σε μια κόλα χαρτί. Είτε θα παραδοθεί στο λεπτό όπως έγινε και στην περίπτωση της Κύπρου που πήγε να κάνει διαπραγμάτευση υποτίθεται εντός ευρώ, είτε θα χρεωθεί μια άμεση χρεοκοπία και πτώχευση, αδυνατώντας να αναμετρηθεί στοιχειωδώς στις κοινωνικές ανάγκες και ειδικότερα στην ανάγκη πληρωμών μισθών και συντάξεων, το κλείσιμο των επιχειρήσεων και το φούντωμα της ανεργίας.

Το ζήτημα του νομίσματος δεν είναι ούτε τεχνικό, ούτε ουδέτερο ταξικό. Το ευρώ, βαρύ και θανατηφόρο όπλο της ΕΕ, εξασφαλίζει σχεδόν εξ ορισμού την αστική κυριαρχία και μάλιστα υπερεθνικής μορφής που δεν ανατρέπεται εύκολα. Η έξοδος από τη ευρωζώνη και την ΕΕ, αντίθετα, αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο απάντησης στους εκβιασμούς και ένταξης αυτής της κίνησης στην προοπτική μιας αντικαπιταλιστικής ανατροπής και σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της οικονομίας.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αναλαμβάνει τις βαρύτερες των ευθυνών

Θεωρούμε πως είναι τεκμηριωμένη η τοποθέτηση της ANΤΑΡΣΥΑ για μη συμμετοχή σε πιθανή κυβέρνηση “εθνικής σωτηρίας” με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ, καθώς ξεκινάμε από την αφετηρία πως αριστερή κυβέρνηση είναι αυτή που εφαρμόζει αριστερή πολιτική, όπως αυτή ορίζεται σε κάθε εποχή και περίοδο. **Αριστερή πολιτική μέσα στα όρια της ΕΕ, των υποχρεώσεων χρέους και της ασυδοσίας του κεφαλαίου που βαφτίζεται τεχνηέντως “επιχειρηματικότητα”, δε μπορεί να υπάρξει.** Η υποστήριξη ή ανοχή μιας τέτοιας πολιτικής, θα ήταν αυτοκτονία όχι μόνο για την πολιτική δύναμη που θα το έκανε, αλλά για αυτό που θέλει να αντιπροσωπεύσει η Αριστερά, δηλαδή την αντικαπιταλιστική επανάσταση και τον κομμουνισμό.

Ωστόσο, με αυτή την τοποθέτηση, η αντικαπιταλιστική αριστερά, κάθε άλλο παρά σηκώνει τους ώμους της ή σφυρίζει αδιάφορα. Επιχειρήσαμε ενδεικτικά να περιγράψουμε τους άξονες στους οποίους θα πρέπει να κινηθούν οι δυνάμεις της ανατροπής, σε μια πολιτική μεταβολή τέτοιου χαρακτήρα. Στόχος θα είναι να δημιουργηθεί ρήγμα στην αστική πολιτική και το σύστημα.

Αυτό σημαίνει ότι **η ANΤΑΡΣΥΑ θα επιχειρήσει να αναλάβει τις βαρύτερες των ευθυνών και στα κρίσιμότερα πεδία.** Δε θεωρούμε πως αυτά είναι τα πόστα σε μια κυβέρνηση που θα αναζητεί να τετραγωνίσει τον κύκλο. Αντίθετα, θα βρεθούμε, αλλά θα πάρουμε επίμονες πρωτοβουλίες να βρεθούμε και με άλλους μαζί, στην πρώτη γραμμή των αγώνων. Στις απεργίες, στο δρόμο, στη σύγκρουση με τις διαδηλώσεις κατασρόλας της αστικής τάξης και τους φασίστες, στα εργοδοτικά λοκ άουτ, στη μάχη για τον εργατικό έλεγχο στις επιχειρήσεις, στον αγώνα ενάντια στην κρατική καταστολή που αντικειμενικά θα ενταθεί.

Η ANΤΑΡΣΥΑ αποτελεί αναντικατάστατο μέρος ενός σχεδίου ανατροπής. Δεν μπορεί να υπάρξει ανακοπή της επίθεσης του κεφαλαίου χωρίς την αυτοτελή προβολή και απευθείας επικοινωνία με τον κόσμο, του αντικαπιταλιστικού προγράμματος βασικών κοινωνικών διεκδικήσεων και τομών.

Η αντικαπιταλιστική αριστερά έχει αποδείξει στην πράξη ότι συνδέεται με τις **καλύτερες στιγμές της δράσης του εργατικού κινήματος** και τις πιο μαχητικές εξάρσεις των λαϊκών αγώνων. Οι αντίπαλοι γνωρίζουν πολύ καλά πως η “αξία χρήσης” της ANΤΑΡΣΥΑ δε μετριέται με το εκλογικό της ποσοστό, αλλά με τις χιλιάδες αγωνιστών που είναι μέλη της. Η συμμετοχή 2.200 περίπου ανθρώπων στα αντικαπιταλιστικά ψηφοδέλτια σε περιφέρειες και δήμους δεν έχει μόνο ή κυρίως εκλογική σημασία. Δείχνει ότι συγκροτείται ένα δυναμικό, με ισχυρούς δεσμούς με τις ζωντανές δυνάμεις της εργατικής τάξης και της φτωχολογιάς,

με όλο και πιο μαζικό τρόπο.

Η ξεχωριστή σχέση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς με τη μαχόμενη σπουδάζουσα και (λιγότερο) την εργαζόμενη ή άνεργη νεολαία, μαζί με την ισχυρή της παρουσία σε μαχητικούς κλάδους των εργαζομένων, **αποτελούν σοβαρή παρακαταθήκη για τον αναγκαίο κοινωνικό και πολιτικό ριζοσπαστισμό** και πολύ περισσότερο για τη συγκρότηση μιας σύγχρονης **επαναστατικής απειλής κομμουνιστικής κατεύθυνσης.**

Έχουμε συναίσθηση των αδυναμιών. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ένα μέτωπο αδιαμόρφωτο ακόμη, χωρίς την αναγκαία συνοχή και προγραμματική εμβάθυνση, με προβλήματα δημοκρατικής λειτουργίας και κοινωνικής σύνδεσης. Για να ανταποκριθεί, είναι ανάγκη να ξεπερνά τον εαυτό της, αναπτύσσοντας τη φυσιογνωμία της. Η **συμπαράταξη ευρύτερων δυνάμεων** πάνω σε ένα αναγκαίο πρόγραμμα **ρήξης και ανατροπής** της κυρίαρχης πολιτικής, αποτελεί στοιχείο της φυσιογνωμίας της. Η προώθηση αυτής της συμπόρευσης δεν είναι μόνο ζήτημα εκλογών, ούτε πολιτικών κορυφών ή/και μεμονωμένων παραγόντων, αλλά κυρίως **υπόθεση συσπείρωσης στη βάση των αγωνιστών και ανόδου του πολιτικού τους ρόλου**, όπως και των πολυποίκιλων εκφράσεων κοινωνικής και πολιτικής ριζοσπαστικοποίησης, όπως οι αντικαπιταλιστικές κινήσεις στις πόλεις ή τις περιφέρειες. Μια μαχόμενη συστράτευση αυτών των δυνάμεων είναι ζωτικό στοιχείο και προϋπόθεση για το σχέδιο ανατροπής της αντεργατικής πολιτικής.

***συντομευμένη μορφή του άρθρου δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ στις 11/5/2014**